

JURE KASTELÁN:

TALÁLKOZÁSOK

*Halottak élnek bennünk. Nőnek. Nőnek.
Ifjú és mindig vig barátom.
Halottak élnek bennünk.*

*És jönnek sokszor énekes hajnalokban
és délben is
egyenként jönnek. Elhaladnak.*

*Köszöntés nélkül, zajba merülve
megyünk el egymás mellett.
Élők s halottak. Egymás mellett.*

*

— *Lovró, Lovró... A töltésen ki hív?
Zagorka, hajnal pirosa. Ki dalol?*

— *Lovró, ifjúkorom barátja. Szabadon csendőr nélkül
él minden és terjed, szívekben, szívek alól.*

*Te, ki tudod az éjek mélyét, és sirokat tudsz és gyors
börtönt és botot, bilincset, lázadást, lgolyókat,
nézd, hogy szeretni szabadon, határtalan,
nézd, nézd az örömet, a megálmódott valókat.
Nézd Dalmáciát, e fölgyullad szemet,
te, aki tudod a sebeit.*

*Barátom mondd meg eztán,
mit mondanak a szemeid.*

*

*Amerre nézek, csak tibelétek látok.
ifjak, kik vagytok szárnyas hajnalon.*

*Tudom, szerettek, ha mennek a hajók
s ha galambok
búgnak
tisztá
hajnalon.*

*Tudom álmotok, titkos találkozótok,
a szerelmet, mely nem fér meg szívetekben.
Órzőm a pillantástok, a vidám viszontlátást,
mikor nagy dörrenésben borult egymásra minden.*

*Jaszenovác mélyibe lázadó nóta, Ivó,
nyisd a markod, hadd hordja szét a szél
a szárnybontó rigókat.*

*Nézd csak, a Boszna fölött,
elindulnak a rétek...*

*Jöjj hát. Tavasz van. Tavasz van, részeg.
Álmódsz-e még Zelengora határán
hó-belepte
éji tanyákon?*

*Olvasd, Bránkó, e könyvet olvasd,
szemtől szembe.
Olvasd szerelmed barátom.*

*Nem rejt az éj már s a Moszor
csapdát s golyót a ködbe.*

*Ljubó, virágzó fiatalság,
be lesz, be lesz sebed kötözve.*

*Ó kedveseim ti, szív, könyv és könnyek által,
titkon peregve földre,
tudom az éjt s a késnek élet,
mely életet ölt, titeket ölve.*

*

*Tudom a hajnalt, a véres inget,
a végső dált, mely ajkátok elhagyta.
Anyátok könnyét s pillantását, —
a pillantást szemére fagyva.*

*Tudom Dalmáciát, a nyomort s a kalyibákat
a suttogást, a harcot, a havat.
S az acélt tudom, az ifjúságot,
mely nőtt a SZKOJ erős szíve alatt.*

Ács Károly fordítása

KONSZTANTIN BELYMONT:

A NAP HATALMASABB. . .

*Pirkadat előtti
Szellő simogatott,
Bút búgva fülembé;
Éj győzi a napot.*

*És rája sötétlik
Komor fellegeknek,
S ködcsucusu fenyőfák
Fázón megremegnek.*

*Eget-földet ural
Az éjjel. Azonban
Tengerek mögött egy
Nagy vörös szem lobban.*

*Az égre újszirmú
Virág ereszkedett.
Bársonyos színeket
Öntöz szét a Kelet.*

*A szél megváltozik.
S kacagva arcba csap,
És fülembé zúgja:
A nap hatalmasabb.*

Ács Károly fordítása